

Moc dobře vím o té vesnici, mrtvých ženách a dětech. To nebylo kvůli Glorii a Denisovi, který se teď musí obracet v hrobě. To jste dělali kvůli pozemkům! Jen pro zisk!“

Teď to byl plukovník, kterému zacukalo v obličejí. Pomalu začal sundávat koženou rukavici.

„Udělejte to, Woodwarde,“ vyzval ho hrabě. „Klidně to udělejte. Jsem vám plně k dispozici.“

Ale zrovna v ten okamžik u nich zastavil kočár. Plukovník se přece jen uklidnil a položil ruku na kliku dvířek.

„Na shledanou, generále Wavesbury,“ řekl již takřka normálním hlasem. „Myslím, že se ještě setkáme. Za pár let se uvidí, kdo z nás měl pravdu.“

Margaretin otec neodpověděl, jen po vojensku zasalutoval. Woodward bouchl hlavici vycházkové hole do střechy kočáru a kočí pobídl koně. Za okamžik celou hádku připomínal jen obláček zvířeného prachu.

Hrabě si až nyní všiml své dcerky, která s látkovou panenkou v ruce celou scénu udiveně pozorovala.

„Pojď, Maggie,“ pohládl jí po vlasech, „půjdem za maminkou.“

„Ale proč to, tati?“ zeptala se. „Ten pán zahnal toho zlého psa... Líbil se mi.“

Lord Wavesbury se smutně usmál. „Dospělí občas dělají divné a kruté věci. To časem zjistíš. Někdy kvůli lidem, na kterých jim záleží, ale někdy taky jen kvůli penězům.“

Margaret mu podala ruku a nechala se vést do schodů. Ale v duchu si umínila, že o celé té věci zjistí víc.

3. 5. 1780, Charleston, Jižní Karolína

Zamřížovaným oknem sem dolehla další detonace dělostřeleckého granátu jako hřmění blížící se bouřky. Střela

dopadla skoro půl míle daleko, poblíž vysoké budovy Charlestonecké radnice, na jejíž střeše stále vlál potrhaný prapor s hvězdami a pruhy. Černovlasá vězenkyně sebou polekaně trhla i přesto, že ostřelování trvalo již dlouho a nijak ji neohrožovalo. Ztěžka usedla na tvrdou pryčnu a po krásném obličejí jí skanula další slza. Jak ráda by se probudila z téhle hrozného noční můry, objala otce, políbila matku a vzala zpět všechna ta vzteklá slova, co naposledy ke svým rodičům pronesla. Pomalu se opět zvedla a uplakanýma očima pohlédla na dvůr ozářený zapadajícím sluncem. Dívčin zrak okamžitě padl na obludnou trámovou konstrukci vojenské šibenice, na které se ve večerním vánku houpalo lidské tělo. Mrtvola špióna, jako prý byla ona. Věděla, že zítra ráno vojáci oběšenec sundají, aby uvolnil místo pro dalšího odsouzenec. Pro ni. Představa, jak stoupá po dřevěných schodech a jak jí konopná smyčka svírá hrdlo, byla již pro patnáctiletou dívku příliš. S hrůzou si zakryla oči a zhroutila se na věžeňskou postel.

„Máte tu návštěvu, slečinko,“ vyrušil ji hrubě její strážce, voják v červené uniformě s tmavě zeleným vyložení 63. pěšího regimentu.

V červenokabátníkově hlase byl slyšet vztek a dívka dobře věděla proč. Souviselo to s vojákovým opuchlým obličejem a monoklem na pravém oku.

„Tak sebou hněte, nebo si pro vás dojdou. Ubřečený rebely mám nejradši.“

„Tobě to jednou nestačilo, Wilkinsi?“ ozval se za ním rozhodný hlas s výrazným skotským přízvukem.

Mladičká vězenkyně se přece jen trochu vzpamatovala a podívala se na nově příchozí. Asi pětatřicetiletý rusovlasý muž ve stejnokroji 42. horalského regimentu, slavné Black Watch, se seržantskými distinkcemi doprovázel honosně oblečenou dámu. Plavovlasé ženě mohlo být kolem čtyřiceti let a svým vzezřením ani oblečením se do vojenského vězení

vůbec nehodila. Ostentativně krčila nos ve svém hezkém obličejí a odsouzená dívka si rázem uvědomila svůj otrhaný zjev, zvláště když uviděla její krémové šaty protkávané zlatou nití perfektně ladící s perlami na náhrdelníku i na výrazných náušnicích. Dokonce i na zlatých jehlicích ve vlasech a na vějíři se jí třpytily další perly.

„Vypadni, vojíne!“ rozkázal skotský seržant prostě.

„Ale, pane, generál rozkázal...“ začal voják protestovat.

„Máme povolení přímo od generála Cornwallise. A teď ven!“ nenechal ho horal ani domluvit. „A nech tu klíče!“

Uvězněná dívka seržanta znala, už nejednou se jí zastal, a tak, když odemykal dveře její cely, zkoumavěji se zahleděla spíše na urozenou dámu. Zdála se jí povědomá, ale stále si ji nedokázala správně zařadit. Přesto se nebránila, když ji objala hned, jak byla mříž otevřená.

„Proboha, lady Margaret, vy vypadáte,“ oslovila ji žena. „Ale nesmíte se vzdávat. Kenneth je znovu u generála a ten ho určitě vyslechne. Dosáhneme odkladu. Já jsem sem šla hned, jak jsem dorazila.“

Až při zvuku jejího hlasu si Margaret konečně vzpomněla a objetí jí oplatila. Dívčiny slzy špinily drahý mušelín, ale nikdo na to nedbal.

„Jessiko? Proboha, tak ráda vás zase vidím.“

Seržant se navzdory situaci neubráníl úsměvu, když je tu viděl stát proti sobě – otrhané ubrečené děvče a dámu ustrojenou jako ke královské audienci. A přesto věděl, že dívka je dcera hraběte a britského generála, kdežto ona dáma pouze bývalá komorná její matky.

„Vy vážně myslíte..., myslíte, že je ještě šance?“ zeptala se Margaret, ale v jejím hlase mnoho naděje slyšet nebylo.

Místo paní Jessiky odpověděl seržant. „Určitě můžeme doufat, mylady. Generál na majora Lindsaye dá. Věřím, že ho může přesvědčit.“

„To bude dřív v pekle mrznout, než bych vás nechal oběsit svou dceru, Charlesi.“

Generál Wavesbury svoje zvolání doprovodil ranou pěsti do desky stolu, až porcelánový servis nadskočil několik palců do výšky a zbytek vlažného čaje se rozstříkl kolem. Generál hrabě Charles Cornwallis na něj pohlédl se znepokojením a poprvé zapochyboval, jestli k jednání neměl přizvat i svého zástupce generála Clintona, jakkoliv ho nesnášel.

Vrchní velitel pro jižní tažení znovu přelétl očima společnost, která se shromáždila v jeho provizorním hlavním stanu. Kvůli tomu, že chtěl udržet jednání v tajnosti, tu z jeho lidí byl pouze jeho pobočník a Cornwallis cítil, že čelí přesile.

Generál hrabě David Wavesbury na něj upíral svůj vztekem planoucí zrak a velícího generála, třebaže by to nepřiznal, i přes šedivé vlasy a vrásky v tvrdé tváři vyděsila síla Wavesburyho výbuchu. Několik vteřin se vážně obával, že se na něj opravdu vrhne a na místě ho uškrtí. Jinak se Wavesbury od doby, kdy ho viděl na posledy v Anglii, příliš nezměnil. Měl na sobě svoji skvěle padnoucí generálskou uniformu, která si v ničem nezapadala s tou Cornwallisovou. Aby také ne, využívali služeb stejného krejčího.

Wavesburyho žena, která přicestovala s ním a nyní seděla vedle něho, vypadala na první pohled klidněji. Kdyby Cornwallis hraběnku Elizabeth neznal, hádal by jí stěží třicet, rozhodně ne skutečných pětáctýřicet, a považoval by ji spíše za Wavesburyho dceru, možná i vnučku. Velmi pomalu si odhrnula z očí pramen černých vlasů bez jediné šediny a elegantně si otřela hedvábným kapesníkem z obličejů několik kapek čaje. Generál si uvědomil, po kom mladá lady Margaret zdědila svoji nevšední krásu. Cornwallis o sobě tvrdil, že umí odhadnout lidi a moc dobře si všiml, že lady Elizabeth stojí

nesmírné přemáhání, aby si udržela svůj klid, i to, jak občas stáčí své nádherné smaragdově zelené oči k pistoli ležící před ním na stole.

Za Wavesburyovými stál vzpřímeně major Lindsay. Cornwallis si Skota vážil a považoval ho za výjimku z pravidla, že z mužstva nikdy nemůže vzejít dobrý důstojník. Jenže Lindsay začínal pod Wavesburym, to on ho povýšil na podporučíka a Cornwallis nepochyboval, komu v první řadě patří majorova loajalita. Svědčila o tom i jeho vášnivá obhajoba lady Margaret ještě před tím, než dorazil jeho bývalý velitel.

Vedle majora čekali dva muži a mladá žena, kteří vstoupili společně s hrabětem a hraběnkou. Mladíka v uniformě podporučíka od dragounů Cornwallis považoval za Wavesburyho syna Williama. Sice mu nebyl představen, formalitami se jeho otec při příchodu nezabýval, ale jistá podoba se starým generálem a uvězněnou dívkou i to, jak svíral jílec jezdeckého meče, až mu bělely klouby, Cornwallise v jeho domněnce utvrzovaly. Asi třicetiletá žena s narezlými kaštanovými vlasy se občas dotkla jeho paže, možná aby ho uklidnila. Hodně se v určitých kruzích mluvilo o tom, že Wavesburyovi kdysi adoptovali prostou skotskou dívku a tohle musela být ona. Druhý Wavesburyho společník byl starý muž, možná i starší než sám hrabě, v nevýrazných černých civilních šatech. Ale nenápadný rozhodně nebyl. Měl postavu profesionálního zápasníka, ramena široká skoro jako dva normální chlapi, navzdory pokročilému věku stál zpřímá a měřil si Cornwallise stejně nepřátelsky jako jeho pán.

„Uklidněte se, prosím, Davide,“ požádal velící generál Wavesburyho. „Pro lady Margaret mohu udělat jen málo. Byla souzena a odsouzena. Důkazy jsou nezvratné.“

Posunul před oba manžele několik listů papíru. Hrabě s hraběnkou si je pozorně prohlédli. Byl to záznam z proce-

su a podrobné náčrtky postavení britských vojsk obléhajících Charleston.

„Meg MacDermott?“ zeptal se Wavesbury.

„Pod tímto jménem vaše dcera vystupuje,“ pokýval hlavou Cornwallis. „Nechal jsem to být, chtěl jsem zabránit skandálu.“

„Nebo jste nechtěl, aby se naši indiánští spojenci doslechli, že se chystáte popravít dceru Kaniehtio a Kitchikemeho,“ pohrdlivě si odfrkl Wavesbury.

„Ale to není písmo mé dcery,“ poznamenala lady Elizabeth a ukázala na poznámky na skicách.

Cornwallis pokrčil rameny. „Jen to, že byla zadržena s takovými dokumenty, stačí jako důkaz špionáže pro rebely. A za to je trest smrti bez ohledu na věk nebo postavení.“

Wavesbury se mu dlouze podíval do očí a nevesele se usmál. „Major Lindsay mě informoval, že Margaret byla zatčena skoro před měsícem. Odsouzena byla krátce nato. Známe se už od poslední války s Francií, Charlesi. Vy jste předpokládal, že přijedu, hned jak se dozvím, kam má dcera utekla s tím zatraceným Warehamem. Charleston padne. Vím to já, víte to vy a vědí to i rebelové. Ty mapy nepředstavují žádné nebezpečí, i kdyby je dostal Washington osobně. Něco po mně chcete a jen proto ji trápíte v žaláři vyděšenou k smrti. Kvůli těmto pár cárům papíru to není.“

Opovržlivě dokumenty odstrčil. Cornwallis jeho pohled snesl a nepatrně pozvedl koutky úst.

„A kdyby ano, Davide?“

„Moc dobře víte, že za Margaret bych dal život, bez ohledu na to, jak se zachovala. Tak přestaňme chodit kolem horké kaše. Nechte ji sem přivést a můžeme si promluvit jako britští důstojníci.“

Cornwallis si povzdechl a zakroutil hlavou. „Vaše Margaret byla odsouzena vojenským soudem, Davide. Ona musí

viset. Spousta lidí o ní ví a nebylo by dobré pro morálku, kdyby byla jen tak propuštěna.“

„To nemůžete myslet vážně, lorde Charlesi,“ namítla lady Elizabeth a její štíhlá bílá ruka se nebezpečně přiblížila k pistoli na stole.

„Omlouvám se, mylady, nevyjádřil jsem se dobře,“ rychle ji uklidňoval. „I pokud se s vaším manželem dohodneme, Meg MacDermott musí zemřít. Aby lady Margaret mohla žít.“

„Je čas, holka,“ vzbudil Margaret nepříjemný hlas.

Dva vojáci stáli před její celou, a aby Wilkins, muž s rozbitým obličejem, dodal svým slovům váhu, několikrát zatřásl mříží.

„Měla ste možnost eště poznat chlapa, děvče. Ted' už je pozdě. Škoda pro vás,“ neodpustil si poznámku.

Margaret se podvědomě otrásla při představě, co by nastalo, kdyby se neobjevil seržant McDonald a před násilnickým Wilkinsem ji nezachránil.

„Nech ji bejt, Time,“ ozval se druhý červenokabátník, kterého neznala, „škoda mladýho života. Neni jí ani tolik co mý nejmladší.“

Zdálo se, že vojákovi jí je opravdu líto, ale to mu nezabránilo, aby k ní přistoupil s černou kápi bez otvorů pro oči.

„Novej rozkaz, slečno,“ oznámil jí. „Máme vám to nasadit už tady. A prej vás ani nemáme vostříhat. To je asi dobře.“

„Já nechápu...,“ začala Margaret, ale než stačila větu doříct, voják jí přetáhl kápi přes hlavu.

„Deme, holka,“ pobídl ji Wilkins.

Uchopil ji za jednu ruku, jeho společník za druhou a vyvedli ven. Tak takhle to má skončit, pomyslela si Margaret, dokonce ani slunce naposledy neuvidí. Šli pomalu, přesto několikrát zakopla, ale vojáci ji drželi pevně.